

VIJFDE HOOFDSTUK.

RAMBLER. FORGER & Co.

Ergens in den omtrek van 't oud Vleeschhuis, op eene zolderkamer, woonde Jan de Koetsier.

Die woning was hem aangewezen door Robert en Bertrand.

In het benedenhuis hield een lid hunner vroegere bende — toen ze de eerste maal in België gekomen waren, hadden ze aan 't hoofd gestaan van een bende oplichters — een drankwinkeltje open.

— Is er onraad, zoo had Robert gesproken, verdwijnen we of neemt men ons gevangen, dan moet gij, als ge op vrije voeten blijft natuurlijk, uwe toevlucht nemen tot den zolder van Jef den Duivel. Ge zijt daar veilig en we kunnen er u schrijven zoodat we met elkaar in betrekking blijven en laten weten waar of hoe we u noodig hebben.

Na de woelige opvoering van «Robert en Bertrand» te Antwerpen, had Jan de Koetsier de vlucht kunnen nemen en was hij bij Jef den Duivel aangeland waar hij

in den dag sliep en 's nachts aan de Schelde een luchtje ging scheppen.

Hij wachtte op een teeken van Robert en Bertrand, leefde rustig en dronk zich dagelijks een stuk in den kraag.

Den eersten dag dat de twee vagebonden op het kasteel van baron Janssens te Grulen verbleven kwam Robert bij zijnen maat, in de slaapkamer van dezen laatste, met eene gazet in de hand en zei:

— Beste aartshertog, ik geloof dat ik iets kostelijks heb ontdekt.

— Spreek, waarde prins.

— Lees dit eens.

En Bertrand las:

«Eindelijk is de zaak der bankiers Peck en Reck geheel uit de voeten.

» Zij zullen niet verontrust worden.

» Onze confrater, die gister de aanhouding der beide heeren meldde, ging op valsche geruchten voort.

» Er is tusschen hen en de schuldeischers eene overeenkomst gesloten.

» Deze laatsten hebben vijf en zeventig ten honderd ontvangen.

» De familie van den heer Peck zal toekomend jaar de overige vijf en twintig uitbetalen.

» De twee hoofden der firma zijn naar Berlijn vertrokken, waar hunne beide gezinnen reeds verbleven.

» Het lokaal der Bank, de prachtige inrichting der Lange Nieuwstraat, welke ieder kent, is te koop gesteld.

» De notaris Bloemkool mag het gebouw met gansch de inrichting uit ter hand verkoopen.

» Liefhebbers zullen er niet ontbreken, denken wij.»

— Welnu? vroeg Bertrand.

— Indien wij eens bankiers werden, als wij hier onzen slag geslagen hebben en naar Antwerpen terugkeeren?

— Een goed gedacht.

Onmiddellijk schreef Robert een brief aan Jan den Koetsier.

« Wij zenden u een dagblad, waarin een artikel voor-

komt over de bank Peck en Reck. Ge moet zonder uitstel ten welken prijze ook, het lokaal koopen, in naam van de Engelsche bankiers Rambler, Forger en C°. Handel spoedig.»

R. en B.

«Verwittig per telegram prins di Bonmarchioloni, op het slot van baron Janssens, te Grulen, in Brabant».

Des anderendaags, tegen den avond, ontving de prins een telegram met de woorden:

«Alles in regel, Jean de Cocheri».

Nadat het rijtuig, waarin Deraef gezeten was in gezelschap van Robert en Bertrand, een groot half uur had gereden, hield het stil voor de poort van Rambler, Forger en C°.

Jan de koetsier sprong van den bok en schelde.

— Beste heer Deraef, zei Bertrand, nu moeten wij u een doekje voor de oogen binden.

— Ge hebt niets te vreezen, indien ge u stil houdt, voegde Robert er bij.

De overste der geheime politie liet zich gedwee blinddoeken.

Het rijtuig reed binnen, tot op de gekasseide middenkoer.

De twee vagebonden hielpen Deraef uitstappen en leidden hem naar een achtergebouw, dat tot paardenstal en achterhuis was ingericht.

Daar gekomen, openden zij een val, en verzochten den overste naar beneden te stappen.

Deraef telde zestien trappen.

De blinddoek werd hem voor de oogen weggenomen.

Hij bevond zich in de duisternis.

Bertrand duwde op een knopje, tegen den wand, en een electriche lichter verlichtte helder het vertrek, dat een bed, eene tafel, een lessenaar, stoelen, een rustzetel en kleinere meubelen bevatte en verlicht en verluicht werd door een raam, met dikke ijzeren staven afgesloten, en dat zijn licht van boven scheen te ontvangen, door een enge opening.

— Hier is uw verblijf, zei Robert. Ge zit hier drie meter onder den grond. Het raam kunt ge omhoog schui-

ven, als ge lucht verlangt. Het keldergat is met staalsterk ijzerdraad gevuld, zoodat ge er het kleinste voorwerp niet kunt doorheen werpen. Wij hebben in de bladen gelezen, dat ge briefjes door 't venster werpt, als ge gevangen zit, zooals de Staatsgevangenen in de zestiende en de zeventiende eeuw. Daar houden wij niet van. Hier is een knopje der electricische schel. Hebt ge honger of dorst, ge hoeft maar te schellen en te bevelen. Wij zorgen beter voor onze gevangenen, dan zulks in de staatsinrichtingen het geval is. Boeken kunt ge ook al ontvangen.

— Iets dat ge niet moogt doen, is zingen of luidop roepen, voegde Bertrand er bij. Boven aan 't luchtgat staat dag en nacht een schildwacht, en het zou u slecht te staan komen, indien ge die twee beschikkingen van de inwendige orde van het huis zoudt overtreden.

— Nu moeten we ons nog verontschuldigen, dat we u hebben gevangen genomen. Het kon niet anders, beste Deraef... We zijn van plan een grooten slag te slaan, en ge zoudt ons in den weg hebben geloopen. De andere pak-kemannen zullen wij wel te slapen leggen... Goede rust.

— Goeden avond, zei Bertrand.

— Bonsoir, klonk het kort uit Deraef's mond.

De deur werd langs buiten gegrendeld.

— Geknipt, zei de overste... Die kerels zijn toch oprecht virtuozen in hun vak!... Ik zit er in en moet afwachten hoe ik er uit geraak... Hier liggen de bladen van den dag... Hier staan sigaren... Veni, vidi, vici!... Een goed merk!

Hij keek rond in het vertrek.

— Netjes gemeubileerd! Zie, daar liggen een paar pantoffels! Ik kan hier de onderbroken lezing voortzetten.

Hij trok zijne schoenen uit.

— Ze aan de deur zetten om ze morgen geblonken terug te vinden, dat zal niet gaan... Nu, ik zal morgen toch geen wandelingje doen...

Hij liet zich in den rustzetel vallen.

— Een puik zitten!...

Hij ontstak eene sigaar en nam een dagblad.

Na een paar artikels gelezen te hebben, bleef hij eene wijl strak het blad aanstaren.

Hij herlas het artikel, dat luidde:

«Zooals we reeds gemeld hebben, heeft het gebouw der firma Peck en Reck niet lang onbewoond gestaan.

» De Engelsche bankiers Rambler, Forger en C^o hebben het gekocht, met ap-en dependenties, om er hunne nieuwsoortige bank in te vestigen.

» Morgen wordt deze geopend.

» Naar we in het prospectus lezen, zal de bank op laatsten modernen Amerikaanschen voet zijn ingericht.

» Eene meldenswaardige bijzonderheid is, dat Rambler, Forger en C^o geene zaken zullen drijven dan met degenen, die bewijs leveren, dat ze minstens eene fortuin van honderd duizend frank bezitten.

» Een bank dus voor rijke mensen alleen.

» In Amerika, zoo beweert men, doen Rambler, Forger en C^o geene zaken dan met erkende bezitters van minstens een millioen.

» Men spreekt van eene kolossale pracht in de meubelleering en versiering der salons, kabinetten en bureelen.

» Alles werkt met de electriciteit.

» Reeds hebben onderscheidene geldmannen onzer stad onderhandelingen aangeknoopt met de hoofden der firma, die beiden te Antwerpen verblijven, en allen spreken met lof over de hoffelijkheid en den zakengeest der twee heeren.

» Na eenige maanden, als de zaken regelmatig loopen, keeren de hoofden terug naar Amerika, en zal de huidige hoofdboekhouder hier de firma vertegenwoordigen.

» Het personeel der bank bestaat uit vier en zestig man. De hoogste bediende heeft, buiten een percent in de zaak, twintig duizend frank wedde, en de geringste klerk ontvangt minimum drie duizend frank per jaar.

» Wij wenschen de heeren Rambler, Forger en C^o veel geluk te Antwerpen. Zij verdienen het.»

Weer bleef de overste der geheime politie een stond strak het blad aanstaren.

Rambler, Forger en C^o... Engelsche firma... Een stout idee... Alleen met mensen, die honderdduizend frank bezitten, zaken drijven!... 't Geld gaat toestroomen, want ieder, die zooveel bezit, zal met deze bank iets willen te maken hebben... De hoovaardigheid der menschen wordt hier geëxploiteerd... Wij willen een grooten slag slaan, zei

Robert... Zouden zij die bank?... Waarom niet?... Indien ik nu eens op vrije voeten stond.

Des anderdaags kwam Robert, in 't zwart gekleed, een langen grijzen baard om de kin, in halven cirkel, zooals de zeelieden hem dragen, en een bril op den neus, naar den overste der geheime politie vernemen.

— Heb ik de eer te spreken tot den heer Rambler of den heer Forger? vroeg Deraef.

Robert keek verbaasd.

— Hoe ... Ge weet?...

— Ik ken de bank.

De verbazing van Robert maakte plaats voor een goedig glimlachje.

— Ha, ja, ge hebt de dagbladen gelezen... Wilt ge gelooven dat ge sterk zijt?

— Ik heb het dadelijk geraden.

— Ik herhaal het: het is sterk.

— Gijlie zijt echter nog sterker.

— Hoedat?

— Wel, gij hebt geraden, dat ik het zou kunnen raden, en ge hebt mij onschadelijk gemaakt.

AUCTOR
DE LAATSTE LOTGEVALLEN
VAN

ROBERT en BERTRAND